

PŘÍLOHA POUTNÍKA

Ročník I

29. června 1997

Číslo 2

VZPOMÍNKA NA NAŠEHO PANA FARÁŘE PTÁČKA

Sedmého července to budou již dva roky, co zemřel dlouholetý pan farář dolnočermenské farnosti **P. Čeněk Ptáček**. Byl naší farností **opravdovým otcem** a s odstupem dvou let to pokorně přiznáváme i my, kteří ne vždy jsme byli spokojeni s jeho duchovním vedením. Bolest a utrpení jeho nemoci jsme snad ani nevnímali, neboť si nestěžoval. Brali jsme vše jako samozřejmé problémy, které jsou spojeny se stářím a vyčerpáním. Tehdy jsme si neuvědomovali, že se doslova zcela vydal druhým svou službou farnosti až do posledních svých sil. Až potom, když již nepřišel k oltáři, aby sloužil Nejsvětější oběť, jsme si uvědomili, že složil svůj život jako svou osobní oběť do Pánových rukou. Tehdy se zachvěla snad všechna srdce, když zvony dlouhým vyzváněním ohlašovaly, že jeho životní oběť je dokonána a on stojí před Boží tváří.

Odešel dobrý a věrný kněz. Věrný za každého počasí a v každou roční dobu (vzpomeňme jen těch pohřbů v dešti, mrazech a vedrech, těch hodin strávených ve zpovědnících ve vymrzlých kostelích). Věrný Pánu a jeho Matce zvláště v nepřízni totalitního režimu. Jeho obětavost a věrnost budila pozornost nejen tzv. „církevního tajemníka“ - estébáka, ale i dalších konfidentů, kteří podávali „zprávy“ o osobách jdoucích do kostela nebo na faru a dokonce i o aktivitách kruchty. Vzpomínám si na jednu epizodu. Bylo to někdy koncem šedesátých let. Zašel jsem za ním do sakristie a tehdy se svěřil, že chce dát ulít do věže farního kostela dva zvony z tehdy jediné, z milosti mocipánů fungující, zvonařské dílny Ditrichových v Brodku. Všechny tři zvony měly znít v počáteční tónině písně „Bože chválíme Tebe“. Povídal mi, že byl za „církevním tajemníkem“ optat se ho, zda může požádat o povolení zvony objednat. Pan „církevní tajemník“ mu prý s „pochopením pro uspokojování potřeb věřících“ řekl, že může mít farnost oba požadované zvony, ale pan farář prý musí vstoupit do „kněžského“ sdružení „Pacem in terris“.

A tehdy mu pan farář řekl, že do žádného Pit nepůjde a farnost že se obejde bez nových zvonů a že se bude tedy zvonit na starý historický zvon dokud nepraskne (sv. Jiří z r. 1536 je zapsán v seznamu památek) a pak že se již zvonit nebude. Na to „církevní tajemník“ řekl, zřejmě s ohledem na zachování historického zvonu, že jeden zvon tedy povolí. A tak mohl být v roce 1981 nový zvon zasvěcený „Panně Marii, Královně míru“ slavnostně zavěšen ve věži, za samozřejmě nutné „asistence církevního tajemníka“.

Dolnočermenský pan farář P. Čeněk Ptáček odešel z tohoto světa v pozhnaném věku 83 let, ve kterém nemálo vytrpěl tělesně, duchovně i psychicky. Odešel věrný služebník Boží, který farnosti sloužil plných 55 let. Jeho dobrá žeň zůstala a náš nový pan farář P. Pavel Seidl, jak sám prohlásil, staví na jeho solidních a pevných základech. A my Věříme, že naše farnost má v nebi svého věrného přímluvce, který svou farnost miloval a za ní se tolik modlil a za ni nepřestal prosit. Kéž jeho přímluva svaží dary Ducha svatého všechna vyprahlá a chladná srdce naší farnosti a sešle požehnání celé farnosti a našemu současnému knězi.

A Vás, pane faráři Ptáčku, prosím za nás všechny: odpusťte nám naši netrpělivost, netaktnost, nevšímavost a vše, co jsme Vám zůstali dlužni, co jsme pro Vás mohli vykonat a nevykonali. Modlíme se za Vás.

(js)

KALENDÁŘ

Ne 29.6. - v 10 hodin	Poutní slavnost ve Verměřovicích
So 5.7.	Sjezd rodáků k 770. výročí založení obce v Bystřeci
Ne 6.7.	Tradiční pouť v Sobkovicích (sv. Prokopa)
Ne 6.7. – v 16 hodin	Poutní kostel na Mariánské Hoře – oslava 60-ti let kněžství P. Antonína Kubíčka , rodáka z Dolní Čermné a faráře v Čestíně, a 40-ti let od složení řeholních slibů P. Roberta Kunerta, S.I. , rodáka z Dolní Čermné a zakladatele Společnosti sester Ježíšových
Pá 5.7. – Ne 7.7.	IV. Mezinárodní setkání krajkářek v Letohradě : <ul style="list-style-type: none"> • Výstava M.Ereмиášové • Paličkující náměstí • Módní přehlídka
So 2.8.	Tradiční benátská noc s ohňostrojem - u koupaliště v Bystřeci
So 2.8. – Ne 3.8.	Tradiční poutní slavnost v Nekoři

(Pa)

ZE ŽIVOTA FARNOSTI**Dojmy dětí ze setkání v Hradci Králové dne 17. května 1997**

V sobotu 17. května jsme jeli do Hradce Králové na setkání dětí s otcí biskupy. Při mši svaté nás přivítal pan biskup Josef Kajnek. Moc se mi také líbilo zpívání a svaté přijímání. Zúčastnili jsme se různých her a soutěží, z nichž nejlepší byla „**Chození po stopách sv. Vojtěcha**“.

(Anička Bláhová, 2. třída)

V sobotu 17. května jsme vyjeli autobusem v půl osmé ráno z Dolní Čermné a z Verměřovic do Hradce Králové. Skoro celý autobus byl námi zaplněný a všichni jsme se těšili na setkání s otcí biskupy. V autobuse panovala veselá nálada, zpívali jsme nebo si povídali. Po příjezdu do Hradce Králové jsme nejdříve zašli do Pastoračního střediska a prohlédli jsme si fotografie z návštěvy našeho papeže Jana Pavla. Pak jsme šli na mši svatou do katedrály Svatého Ducha. Zasedli jsme do lavic a celý kostel začal zpívat. Liturgie dětské mše svaté se nám moc líbila. Po mši svaté jsme se rozdělili do skupin podle tříd a věku dětí, kde pro nás byli připraveny různé hry, skládky, a taky odměny v sladkostech. Po skupinách jsme pak odcházeli k biskupovi Josefu Kajnkovi, kde jsme se mohli ptát na různé otázky, na které nám odpovídal.

Setkání se mi líbilo a věřím, že i všem dětem. Odvezla jsem si odtud dobrý pocit přátelství a společenství s ostatními dětmi, které jsme za tu krátkou dobu poznala.

(Blanka Voksová, 6. třída)

Na tomto dni se mi nejvíce líbilo putování sv. Vojtěcha po pastoračním středisku. Naše skupina se jmenovala „**Poutníci svatého Vojtěcha**“.

Byla tam různá stanoviště, např. Praha, Řím (klášter),... a na každém stanovišti jsme plnili různé úkoly. Za dobře vyřešený úkol dostal každý jeden kořínek nebo jablíčko. Ty jsme lepili na strom, který byl nakreslen na velkém bílém papíře. Při odchodu jsme dostali malý dárek, perníček a bonbony. Celý den byl bohatý program, v němž bylo také zařazeno setkání s otcem biskupem Josefem Kajnekem.

Toto setkání se mi velice líbilo.

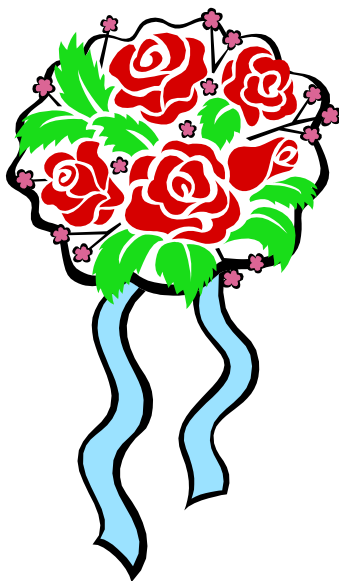
(Robert Faltus, 6. třída)

Ohlédnutí - májová veselice 97

Dne 10.května 1997 se jak mnozí víte uskutečnila oslava svátku matek v místní orlovně. Tentokrát to byl již 6. ročník této - myslím si velice pěkné akce, při které je pro naše maminky připraven kromě pohoštění a hudby zpravidla také pěkný program pro potěšení i pobavení.

Ne jinak tomu bylo i letos. Jako tradičně v první části programu vystoupily děti pod vedením pana Františka Severína. Tato část patří asi k těm nejmilejším pro naše maminky a myslím, že i letos se vydařila. O tom vypovídal také vydatný potlesk v sále. Všem účinkujícím dětem patří dík za jejich úsilí vynaložené na toto vystoupení a za vzornou docházku na všechny zkoušky. Kdo ví co to obnáší ukočirovat jedno, dvě nebo tři „velice živé“ děti, jistě vytuší, kolik energie věnoval prostřednictvím dětí našim maminkám také pan Severín. Avšak i přes jeho orosené čelo a překonávání opravdové trémy některými dětmi se podařilo vytvořit pásmem písní, tance i poezie pěkná kytička pro všechny maminky. Asi mi dáte za pravdu, že dobrá věc se nerodí sama. Pozná se právě podle toho, že stojí nějakou námahu a překonání problémů.

Právě toto je každodenním úkolem všech našich maminek, které se starají o dobrý chod rodiny

a o výchovu dětí.
Tak proč jim to alespoň jednou neodplatit!? Když to teď vidím napsané, uvědomuji si, s jakou samozřejmostí přijímáme každodenní práci našich maminek a jak málo jim dáváme najevo svou vděčnost a jak šetříme s jejich oceněním. Takže alespoň touto cestou bych chtěl poděkovat za

všechny děti a manžely i za redakci poutníka „Děkujeme naše české mámy“.

Hluběji do toho tématu zabíhat nebudu (kdo chce, zaběhněte si tam sami), abych se dostal dále v programu veselice. Po zmíněném pásmu dětí nám na scénu vystoupil parádní policejní sbor, aby odlehčenou formou přidal něco k lepšímu pro zasmání. Předvedli nám, jak to chodí po ránu na strážnici, jak se vyšetřují zadržení pachatelé, dvě hlídky obchůzkářů nám předvedli práci v terénu a další tři dopravní hlídky nám přiblížili svou těžkou práci s neukázněnými šoféry. A protože i četníci sklidili ve všech šesti krátkých výstupech také značný potlesk za své výkony, rád posílám touto cestou dík všem, kdož svým dílem přispěli k dobré zábavě, ať už to byly nové mladé tváře, nebo ti odrostlejší herci jako např. pan Hubálek, pan Jansa, paní Bláhová, paní Vašíčková. Já osobně si velice vážím jejich ochoty propůjčit se do někdy i nepříjemných „spárů scénáře“ a odvahy, jít se svou kůží na trh a pobavit své známé, přátelé, sousedy a další spoluobčany „na svůj účet“.

Další částí programu byla již tradiční tancovačka, tentokrát za doprovodu country skupiny „Wejvrat“. Přesto, že je zejména mezi mladšími country hudba v podání Wejvratu velice oblíbená pro svou svěžest a kvalitu, „není na světě člověk ten, který by se zavděčil lidem všem“. Musíme přijmout i nespokojené názory a kritiku těch, kteří si přišli zatančit při tradiční dechovce. Na druhou stranu májová veselice není ples a komu neštymují nohy do rytmu, alespoň má čas se pořádně zaposlouchat do líbivých písniček, nebo se věnovat manželkám, babičkám a ostatní dámám, které měly svátek. Ať už jste tedy byli méně či více spokojeni, je dobře všem na jevišti i v podsvětí, kteří se zasloužili o zorganizování této akce, poděkovat. Asi není lepší způsob ocenění organizátorů, než hojná účast a spokojené tváře maminek a ostatních spoluobčanů.

Všem obveselujícím, posluhujícím, veselícím se při „Čermenské májovce“ děkuji a přeji udržení pěkné tradice.

(PeM)

Setkání s písní

je název další zajímavé akce, která se uskutečnila 17. května 1997. I přes své staří a sešlost čermenská orlovna opět ožila a dobře posloužila (díky za to čermenským orlům). Ožila mládím, zpěvem a hudbou pro potěchu všech zúčastněných. Tato akce zrozená z myšlenky Otce Pavla je, pokud si vzpomínám, první svého druhu v naší farnosti. Jako správný pastor touto akcí Otec Pavel jistě nezamýšlel pouze nějaké „povrchní tralalá“, aby se mládež na vsi nenudila. Myšlenka sjednocení, sprátení, oslava Boha dobrou křesťanskou písní a hudbou a i potěšení ze společenství blízkých duší, to vše se dobře zdařilo. A to i díky tomu, že se sešlo hned napoprvé dost účastníků. Hojná byla zejména účast mladých jak na pódiu, tak také v sále. Pořadatele jistě potěšilo, že přišlo i dost těch starších, obzvláště zaneprázdněných. Dobře víme, že

u nás ve farnosti, a zvláště pak v tomto jarním období má každý práce nad hlavu a vedle toho proběhlo mnoho a mnoho dalších událostí. O to více patří díky vám všem, kteří jste si udělali v tomto jarním shonu volné odpoledne pro sebe a tím i pro všechny, kdo Vás chtěli potěšit svým vystoupením.

O příjemnou jarní vláhu pro Vaše duše se snažilo přes 50 zpěváků a hudebníků a to na velmi dobré úrovni. Hudebně nejvyzrálejším vystoupením zaujala skupina **ŠALMIJÁ**, ale také **soubor z Hradce Králové** pod vedením Vojtěcha Šustka. Dále se nám představila kunčická rodačka **Broňa Halbrštátová** (roz. Kvapilová) u nás už známá z vystoupení s dětmi ze Slatiny nad Zdobnicí. Nezbytné křoví ji tentokrát obstaraly dvě děti. Zatímco jeden synek se nenápadně plížil po jevišti, druhé dítě si zatím spokojeně plavalo v bříšku. Hudební doprovod obstarali zkušený Šalmijáci. Mile překvapila také **mladá děvčata z Letovic**, ale ani **naši domácí, čermenští zpěváci** nijak nezaostávali a kdo je pozorně sleduje delší dobu, jistě postřehl veliký pokrok v jejich snažení.

Závěr programu obstaral písničkář **Petr Lutka z Prahy**. A je to pro Čermnou velká čest, že právě u nás předvedl poprvé své velice zdařilé hudební pásmo o sv. Vojtěchu.

Celým pořadem provázelo účastníky **duo Pavel Mareš a Pavel Vaníček**. Oba ač v této roli nováčci, zhostili se tohoto úkolu na výbornou. I když nahlíženo ze sálu vypadá práce moderátora lehce a samozřejmě, je to nesnadná úloha a tak klobouk dolů také před jejich výkonem.

A proč se vlastně lidé na takovýchto akcích schází? Proč si mladí studující odříkají a věnují mnoho a mnoho hodin ze svého volna na společné zkoušky a pak překonávají trému, zápasí s úskalími, které hudba a zpěv přináší? Pro peníze to určitě nedělají a pro světskou slávu asi také ne. Takže zbývá jako motiv trocha potěšení ze zdařilého vystoupení a spokojení posluchači. Ale pokud se kvůli tomu dokážou sejít a cítí se spolu dobře a jsou-li vzájemně potěšeni, pak je to moc dobře a nemá pravdu ten, kdo si myslí, že je to zbytečné, že čas věnovaný třeba televizi je lépe využitý.

(PeM)

Svatý Vojtěch dnes a před padesáti lety

Po okázalé slavnosti Svatovojtěšského jubilea v letošním dubnu, slavnosti jakou jsme si ještě před několika lety ani v neoptimističtějších snech nedokázali představit, přichází ještě její druhá část. Ostatky sv. Vojtěcha budou putovat z Prahy, z katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha po celé naší republice.

Takováto pocta tomuto světcu u nás už není novinkou. Podobné uctění těchto ostatků prožila naše vlast přesně před padesáti lety - v roce 1947. Tehdy při 950-letém výročí Vojtěchovy mučednické smrti oslavila naše vlast tzv. „Jubilejní Svatovojtěšský rok“, který začal 24. dubna 1947 a končil 23. dubna 1948. I tehdy jsme si od něho přáli oživení úcty k tomuto světcu a duchovní obnovu národa.

Vše se dělo v době pro církve velice chmurné. Zatímco národ se snažil prohlubovat svazek lásky věřícího lidu, kněží a biskupů, komunisté již veřejně kritizovali církevní majetky a dokonce právě v tomto jubilejním roce prosadili jejich

zabrání. Ó národe, jak jsi nepoučitelný ve svých dějinách.

Slavnosti předcházela průzkum a ověření pravosti ostatků. Při zahájení oslav byl čten pastýřský list Svatého Otce, který v něm vyjádřil svou jistotu, že náš národ bude následovat tohoto světce v obraně víry a ve snaze o jednotu mezi sebou a se sousedními národy

Ve svátek sv. Vojtěcha arcibiskup Beran požehnal Prahu a s ní celou vlast lebkou sv. Vojtěcha, kterou potom předal koloně aut a autobusů, která se s ní vydala nejprve do jeho rodiště - na Libici, kde místopředseda parlamentu apeloval na křesťanskou morálku, osvědčenou tisíciletím, která, jak doufal, bude touto akcí podpořena. Z Libice byla lebka vezena nejprve po naší diecézi. Všude cestu, kudy byla vezena, lemovaly zástupy lidí. V Ústí nad Orlicí věřící připravili velkolepou slavnost. V krojích pochodovali pod svými vlajkami orlové, skauti,

hasiči, mariánská družina, muzikanti, selská jízda, řádové sestry a mnoho dalších.

V letošním jubilejním roce jsme v takovémto průvodu v Ústí nad Orlicí nešli, ale dokázali jsme

svojí účastí v děkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie, že jsme víru neztratili a že se k odkazu sv. Vojtěcha věrně hlásíme.

(Mařík Josef)

K ZAMYŠLENÍ

Bůh v mém životě

Už jste někdy někoho nenáviděli?

Pokud ano, pak mi jistě dáte za pravdu, že nenávisť je tichošlápek. Roste pomaloučku a najednou zjistíte, že vám přerostla přes hlavu.

Nejdříve si ani nepřipustíte, že je to nenávisť. (Vy přece takoví nejste!) Myslíte si, že za vše může vaše okolí, protože vám ubližuje a vy jste proti tomu bezbranní. Ve chvíli, kdy si uvědomíte, co se s vámi děje, si už sami neumíte pomoci. Nenávisť se u vás zabydlela, zvolna roste, až začnete nenávidět všechno a všechny. Víte, že se propadáte do zlosti a neumíte se zastavit. Padáte stále hlouběji. Nenávidíte lidi, protože se nechovají podle vašich představ a zároveň nenávidíte sebe (z téhož důvodu).

Už nechcete mluvit ani s Bohem. Nejrady byste se před Ním někam schovali a nebo použili výmluvné „ale když...“ Připadá vám, že vám nerozumí nikdo - ani Bůh. Nemůžete s Ním mluvit, protože to by znamenalo přiznat se ke svému, teď už neúnosně těžkému, hříchu. Neumíte se radovat. Smích se mění v posměch, zní falešně. Smějete se tam, kde byste nejrady plakali a pláčete tam, kde je legrace.

Někde tady vám začíná být jasné, že si s tím sami neporadíte. Takhle už to přece nemůže jít dál. Víte, kde máte hledat pomoc, ale nemáte odvalu a hrozně se stydíte.

Tak to bylo i se mnou. Nikdo nic (jak doufám) netušil a já byla na dně.

Byl svátek Silvestra, půl hodiny před půlnocí, rok 1995. Klečela jsem v chrámu sv. Jiří a prosila o jediné. „Bože, zbav mne, prosím Tě, nenávisť. Já už takhle nechci žít. Ty jsi jediný, kdo mi může pomoci. Bez Tebe to nezvládnou.“

Celou onu půlhodinku jsem tímto způsobem prosila Boha za pomoc i odpuštění. Už jsem nepoužila ono „ale když.....“, ale „je to má vina, má velká vina“. Cítila jsem, jak je mi blízko a jak mi rozumí.

Možná teď chcete slyšet jak okamžitě nenávisť zmizela. I to je pravda. Opravdu jsem se zbavila toho šíravého pocitu uvnitř, ale důležitější bylo, že mi Bůh ukázal cestu, způsob řešení problémů.

Stále jsem na tom tak, že místo abych chodila po cestách Božích, bloudím spíše „Božími příkopy“, ale vím, že On je tam se mnou a pomáhá mi neztratit směr.

Vím, že když budu bojovat proti tomu hloupému co ve mně je (a věřte, není toho málo!), On bude stát blízko mě a bude mi dávat sílu.

Pokouším se (pokolikáté už?!) začít znova.

(AM)

Potkal jsem Boha

Na cestách roztodivných,
kde by človíčka, natož Boha nehledal,
potkal jsem Boha.
Stál přede mnou
ve své kráse a síle
všemohoucího a vševědoucího
On, Bůh, láska a spasení,
stál přede mnou ve své svatosti
a pravil: „tak jako ty stojíš přede mnou,
tak Já stojím před tebou.
Mám pro tebe Slovo požehnání a vykoupení.“
Zatajil se mi dech a uvěřil jsem.
Nalezl jsem Boha před těmi, kdo ho popírají.
Nalezl jsem Boha před těmi, kdo ho neznají.
Nalezl jsem Boha tam, kde si mnozí myslí,
že tam není.
Em annu El, Bůh je s námi,
Bůh není mrtev,
Nietzschův blázen vypověděl jen to,
že mnozí zabili Boha, ale jen ve svém srdci.

(Jiří Syrovátka,
Přemítání a promluvy s neviděnými)

Poznámka na okraj

Nedávno jsem pročetla článek ve vědeckém časopise *Universum*. Celý problém se týkal konfliktu mezi vědou a náboženstvím.

Říká se, že žijeme v „počítačovém věku“. A tak i víru a Boha přesouvají kritici na jiné pozice než jsme byli zvyklí. Ještě na střední škole nás přesvědčovali, že víra v cokoli nadpozemského je pouze omluvou pro vědou nevysvětlitelné jevy. Dnešní věda už dokáže na základě nových poznatků objasnit „TÉMĚŘ“ vše. (Nebo si to alespoň myslí.) Neexistuje žádný kout ve vesmíru, žádný rozměr reality, žádný rys lidské existence, který by nebyl předmětem moderních přírodních věd. Nechtěla bych se sporem vědy a víry zabývat do hloubky. Těch několik málo vět, které jste si právě přečetli, směřuje k závěrečnému citátu. K větě, která celou moji reakci vyvolala.

Richard Dawkins vyslovil názor: „**Bůh se podobá počítačovému viru a náboženství není nic více než pokažený software myslí**“. Jak absurdní!!

Závěr? - Učiňte si ho sami. Když nic jiného, alespoň pokus o „vtipný moderní názor“ poplatný současné době.

(Mach)

PRO DĚTI

Ahoj děti!

Jakpak se vám podařilo lovení rybiček - písmenek?
 Doufám, že dobře. Dnes mám pro vás připravenou další hru.
 Jak víte, kdosi nám už klepe na dveře. Ano, je to jasné!
 Brzy budou **prázdniny**. A všechny děti se už na ně určitě těší.
 Je to čas, kdy nemusíte do školy, jezdíte na výlety, na tábory a poznáváte přírodu, prožijete pěkné chvíle i nezapomenutelná dobrodružství.
 K tomu všemu však patří ještě něco velice důležitého. To vám ale neprozradím hned, protože se to dozvíte, až rozluštíte dnešní záhadu.
 Po kolejích jede veselá mašinka, veze děti na prázdniny, zpívá si, píská a houká, vypouští obláčky. Najednou zafouká vítr a tu písničku trochu pokazí. Proto je teď na vás, abyste se pokusili poskládat a správně seřadit kousky slov, a tak zjistit, co si mašinka zpívá.

(nápověda: ANI O P)

Minule jsem vám přinesl krátkou básničku „Úsměv“ spolu s výzvou, abychom se všichni o něj co nejvíce pokoušeli. Dnes se chci k tomu ještě vrátit. Stojí před námi prázdniny, dva měsíce volna, kdy se rozprchnete do nejrůznějších koutů země. Budete na cestách, občas se ráno probudíte ve vlhkém spacáku, nebo se místo sluníčka ukáží jen těžké mraky a nebo budete celí rozlámaní po dlouhé cestě vlakem, autobusem, na kole, či pěšky. Přesto - pokuste se každé ráno vstát s úsměvem a někoho tak potěšit. Pokud se vám to podaří, namalujte si maličkou kytičku do košíku, třeba takového:

Pokud máte jiný nápad, zaznamenávejte si kytičky podle vlastní představy.
Na konci prázdnin, až bude ve farním kostele dětská mše svatá, můžete tento dárek přinést Pánu Ježíši. Přeji každému z vás, aby byl košík úplně plný těch nejhezčích květin. Těm nejmenším ať pomohou rodiče. A vy, větší děvčata a kluci, to jistě zvládnete sami dobře.

(OTAZNÍČEK)

Pro starší:

Je letní den, ale venku zrovna prší. Obloha je zamračená a temná. Ve staré stodole na otýpce slámy sedí mladá dívka, v rukou drží útlou knížku a čte. Nikdo o ní neví a vyrušit ji mohou pouze kapky deště dopadající na střechu. Ale ona nevnímá ani tento zvuk. Po tvářích jí stékají slzy a chvílemi jen velice obtížně pokračuje ve čtení. Je zcela ponořena do příběhu mladé Marie Gorettiové...

„Nač myslíš, Marie“, zeptala se po chvíli.

„Mám starost o Alessandra.“

Matka vytřeštila oči.

„To myslíš vážně?“ zeptala se nevěřicně. „Teď, po tom všem, co ti provedl?“

„Musí mu teď být strašně, nemyslíš?“

„Jen ho nelituj! Šibenice je pro něho málo. Má jediné štěstí, že je tak mladý. Jinak by docela určitě visel. A věř mi, že bych mu přála ještě horší smrt.“

„Ale maminko,“ namítla Marie, „máme přece nepřátelům odpouštět.“

„To jsou jen takové řeči, holčičko. Lidem se to mluví, dokud je nepotká takové neštěstí, jako mě. Potom tyhle výmysly o odpuštění nemají žádný smysl.“

Marie se pousmála. „Ale tohle přece nevymysleli lidé.“

Matka zahanbeně sklopila hlavu. „Odpusť, Marie, jsem hloupá. Hloupá a nešťastná ženská. A Pán mi jistě taky odpustí, protože ví, jak jsem zoufalá. Panebože, jak je to všechno snadné, když se to týká těch druhých...“

Tímhle úryvkem vás chci přivést na jednu myšlenku. Zkuste se doma podívat do knihovny, jestli tam třeba tuhle knížku nenajdete (napovím vám název - „**I dnes se platí krví**“). Pokud budete úspěšní, pak neváhejte a přečtěte si ji celou. Má nám všem co říci, protože **ODPUŠTĚNÍ**, troufám si říci, je nesmírně obtížné. Celý život se mu stále učíme a pokud ho prožijeme skutečně srdcem, je nádherné a dovede člověka velice obohatit.

Ještě na závěr malou prosbu. Vezměte do ruky kalendář a najděte si, kdy slavíme tento svátek svatě Marie Gorettiové - mučednice.

(já)